

20 Ιουλίου 2018

Κύπρος 1974-2018: Η Μεγαλόνησος παραμένει μαρτυρική (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Στα 1974, και στις 20 του Δευτερογιούνη, δηλαδή του Ιουλίου, ανήμερα του Αϊ Λιά, του πυρφόρου προφήτη, η “γλυκεία χώρα Κύπρος” είχε ξανά το δικό της μερτικό. Το προηγούμενο μερτικό, το μερίδιο της δηλαδή, στην τουρκική θηριωδία, το πλήρωσε την 9η Ιουλίου του 1821. Τότε η Μεγαλόνησος “προσέφερε” όλη της την ηγεσία, τον Αρχιεπίσκοπο Κυπριανό και τους λοιπούς της ιεράρχες της, κληρικούς και προεστούς, σπονδή στον υπέρ ελευθερίας του γένους αγώνα, την Ελληνική Επανάσταση!

Και να, οι Αγαρηνοί επιστρέφουν, παρόλο που οι ίδιοι πούλησαν πιο παλιά την Κύπρο στους Άγγλους. Φαίνεται πως τα συμφέροντά τους πλέον είναι διαφορετικά.

Ή μήπως πρόκειται για εκτελεστές ευρύτερων σχεδίων στην περιοχή; Ναι, αλλά μπροστάρηδες είναι οι θηριωδέστεροι του είδους, όταν αφεθούν ελεύθεροι να δράσουν ή ακόμη όταν λάβουν εντολή άνωθεν να επιτεθούν εναντίον ασθενεστέρων και μάλιστα με πλήρη κάλυψη.

Και να που βρήκαν την κερκόπορτα και πάλιν ορθάνοιχτη και τους νοικοκύρηδες απασχολημένους σε δικό τους καυγά. Ενδοοικογενειακό! Έτσι εύκολα, σύμφωνα και με τον εθνικό ποιητή Διονύσιο Σολωμό, θα μπορούσαν να υπολογίσουν για τον Ελληνισμό της Κύπρου πως: “Εάν μισούνται ανάμεσό τους/ Δεν τους πρέπει ελευθεριά”. Είναι πολυτέλεια η ελευθερία, ακόμη και η “ελευθεριά”, στον διχασμό και στον αδελφοκτόνο σπαραγμό! Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ! Ιδιαίτερα σήμερα...

Παράλληλα, όμως, η ιστορική αλήθεια επιβάλλει να αναφέρουμε, πως την κερκόπορτα την άνοιξε μια στρατιωτική κυβέρνηση, της οποίας έργο ήταν να προστατεύσει κάθε σπιθαμή ελληνικού εδάφους. Βεβαίως, καμιά δουλειά δεν είχαν οι στρατιωτικοί στην κυβέρνηση, γιατί άλλη είναι η αποστολή τους, ενώ αφού προκάλεσαν το κακό και τη συμφορά, κατέρρευσαν εν μέσω πολεμικής σύρραξης και αναζητούσαν τους πολιτικούς που ανέτρεψαν, για να σώσουν την χώρα και το έθνος! Εν τούτοις, οι περισσότεροι από τους επικεφαλής της στρατιωτικής χούντας, έμειναν μέχρι το τέλος της ζωής τους αμετανόητοι και ποτέ δεν ζήτησαν συγγνώμη για τη συμφορά που προκάλεσαν στο έθνος. Όσο για τους σημερινούς θαυμαστές και απολογητές τους η στοιχειώδης λογική δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις...

Την ίδια ώρα, ακόμη και σήμερα στην Κύπρο, αλλά και σε διάφορα μέρη της Ελλάδας γίνονται κηδείες και ταφές τόσο στρατιωτικών όσο και αμάχων από τα γεγονότα του Ιουλίου και του Αυγούστου του 1974. Οι ταυτοποιήσεις των μαρτύρων της περιόδου αυτής συνεχίζονται. Πολλοί, βεβαίως, είναι άγνωστο που είναι θαμμένοι. Πρόκειται για ένα μέρος των αγνοουμένων, που πρόσφατα ένας ηλικιωμένος Τουρκοκύπριος περηφανευόταν για το πώς τους εκτελούσε σε τηλεοπτική εκπομπή!

Με όλα αυτά, 44 χρόνια μετά το σκληρό θέρος του '74, η Νήσος των Αγίων μοιάζει να παραμένει μαρτυρική. Όσο για την οικονομική συμφορά που υπέστη τα τελευταία χρόνια -μετά και το αντίστοιχο “θαύμα”- ήταν και αυτή μια έντονη και σκληρή δοκιμασία. Αλλά μήπως ο ελληνικός θησαυρός και η πραγματική προκοπή δεν είναι τόσο στα αποτελέσματα που φέρνει το χρήμα και η ευμάρεια, αλλά ο πνευματικός πλούτος και η αντίστοιχη καλλιέργεια; Άλλωστε, τα αποτελέσματα του οικονομικού πλούτου τα περιγράφει πολύ σωστά ο σοφός Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης: “Η πλουτοκρατία ήτο, είναι και θα είναι ο μόνιμος άρχων του κόσμου, ο διαρκής αντίχριστος. Αύτη γεννά την αδικίαν, αύτη τρέφει την κακουργίαν, αύτη φθείρει σώματα και ψυχάς. Αύτη παράγει την κοινωνική σηπεδόνα. Αύτη καταστρέφει κοινωνίας νεοπαγείς”.

Δεν ξέρω αν αυτές τις πολύ γνωστές αρχές από την ευρύτερη παράδοσή μας θα πρέπει να τις υπενθυμίζουμε στον λαό μας στις επετείους των ιστορικών μας συμφορών. Σίγουρα όμως, όταν οι σύγχρονες πολιτικές και κοινωνικές αντιλήψεις ή ακόμη και εκπαιδευτικές περί άλλων... τυρβάζουν, οι πολίτες θα πρέπει να ανατροφοδοτούνται από τα σπλάχνα του κόσμου τους. Έτσι, θα μπορούν να αναμετριοούνται και θα δημιουργούν αλλά και θα φυλάσσουν την πνευματική του ακεραιότητα και να μην άγονται και να φέρονται...

Αποφράς ημέρα η σημερινή. Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο που περιέχει και κουβαλά; Ποιο ρόλο παίζει η πνευματική καλλιέργεια και η αυτογνωσία στην προσωπική και την κοινωνική μας ζωής; Αυτά όλα θα έπρεπε να είναι λυμένα. Είναι όμως;